

дотримання балансу економічних, соціальних та екологічних інтересів на рівні «бізнес – держава – суспільство» з метою досягнення цілей сталого розвитку та переходу ринкової економіки до моделі інклюзивного капіталізму.

Перелік використаних джерел:

1. Marc J. Epstein. *Making Sustainability Work: Best Practices in Managing and Measuring Corporate Social, Environmental, and Economic Impacts* / Marc J. Epstein, Adriana Rejc Buhovac. – UK: Berrett-Koehler Publishers, 2014. – 308 с. – (2nd Edition).

2. Directive 2014/95/EU: *Disclosure of non-financial and diversity information by large companies and groups* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/LSU/?uri=CELEX:32014L0095>

3. Центр «Розвиток корпоративної соціальної відповідальності (КСВ)». *Можливість бути першими* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://csr-ukraine.org>

Бойко К.В.

Національний університет «Києво-Могилянська Академія»

ЕКОСИСТЕМА В ІННОВАЦІЙНІЙ ТЕОРІЇ

Сучасні умови становлення інноваційної економіки характеризуються глобальними змінами, зокрема, переходом від лінійних до мережових інноваційних моделей, використанням концепції «відкритих інновацій», зміною функцій учасників інноваційного процесу тощо. У зв'язку з цим особливого значення набуває пошук нових механізмів кооперації зусиль учасників інноваційного процесу з метою перетворення наукового знання на інновацію та її комерціалізації.

Інноваційна теорія пройшла досить великий шлях еволюції свого становлення, показуючи динаміку ідей, підходів до осмислення інноваційності, наукових знань про інноваційний розвиток.

Екосистема це своєрідний результат всіх накопичених теоретичних і практичних знань що являє собою категорію еволюційної теорії розвитку. Парадигма інноваційної екосистеми стала на стику багатьох наук (економіка, фізика, біологія, тощо) і реалізувалася вченим Чарльзом Весснером у 2005 році, як інструмент, який використовується для отримання синергетичного ефекту від комерціалізації інновацій.

Поняття інноваційної екосистеми не має точного трактування , з теоретичної сторони даної проблеми. У розуміння даного поняття вкладають правила, норми що виділяють інституційну складову, або ж середовище що повинно забезпечити гідні умови для розвитку інноваційності, або взаємодію економічних агентів що мають спільні цінності. Основна причина у різних підходах до розуміння та сприйняття інноваційної екосистеми вбачають у

сучасній моделі самого інноваційного процесу, «що започатковується на принципах мережевого механізму та мережевої організації науково-технологічної та інноваційної діяльності» [3, с.25]. Взаємодія і стала наслідком для активізації співпраці підприємств, а саме інноваційних, з іншими суб'єктами, обміну технологіями для розвитку інновацій, ідей, з'явилась практика до «відкритих інновацій».

Більша частина науковців вважає, що «інноваційна екосистема – це синергія держави, підприємницького та дослідницького середовища з використанням організаційних, нормативних, навчально-методичних та фінансових ресурсів і запровадження механізму передачі знань з метою трансформації в інноваційні продукти. Суб'єктами інноваційної екосистеми є всі учасники, що беруть участь у процесі створення інновацій (студенти, університети, підприємці, професіонали, приватні інвестори, організації, наукові центри, інвестори, фонди, компанії)» [2, с.258].

Інноваційна екосистема охоплює всю мережу інституцій, що взаємодіють у економічній системі. Така взаємодія найчастіше має формальний або неформальний характер, що і підтверджує формат мережевої співпраці. Взаємодія учасників того чи іншого інноваційного середовища має будуватися на відповідних принципах вигідної співпраці, гнучкості і адаптації до ринку і викликів глобальних тенденцій, єдності цілей, багатосторонньої участі у створенні і подальшій реалізації інноваційних продуктів, рівного розвитку та прозорості. Тож покращення взаємодії між усіма її суб'єктами є важливою місією для інноваційної екосистеми і досягається завдяки формуванню необхідного середовища для реалізації інноваційних продуктів.

Свою ціль екосистема може реалізувати завдяки виконанню основних завдань, а саме: об'єднання усіх зусиль щодо підвищення ефективності інноваційної діяльності; обмін знаннями та технологіями, ; зниження ризику щодо випуску на ринок провальних інноваційних проєктів; самореалізація учасників екосистеми у різних сферах життя; стимулювання для створення нових ідей, що сприяє збільшенню кількості нових стартапів; розширення можливих каналів для фінансування.

В умовах сучасної економіки, інноваційна екосистема в Україні знаходиться на стадії становлення, попри наявність невеликої кількості інноваційних центрів, технопарків, бізнес-інкубаторів, стартапів та венчурних фондів. Підвищення ефективності функціонування інноваційної екосистеми уможливорюється завдяки успішному вирішенню проблем, до яких, зазвичай, відносять:

- відсутність ефективної державної стратегії інноваційного розвитку із чітким виділенням глобальних пріоритетів, домінуючих високотехнологічних галузей;

- відсутність довіри у взаємовідносинах між учасниками і партнерами інноваційної екосистеми;

- незадовільна система нормативно-правового регулювання й законодавчого забезпечення функціонування екосистеми;

- відсутність вітчизняного досвіду і належної культури запозичення кращих світових стандартів у цій сфері;
- слабка ініціатива держави у стимулюванні розвитку інноваційної екосистеми, інноваційної інфраструктури, сприятливого інноваційного клімату;
- недосконалість законодавства у сфері економічної безпеки, захисту прав інтелектуальної власності, інформаційних комунікацій.

Всі ці проблеми є наслідками неефективної економічної та соціальної політики держави. Створення дійсно інноваційної екосистеми в Україні вимагає детального оцінювання її стану, виокремлення слабких сторін, встановлення чітких норм та правил, що будуть економічно вигідними для всіх учасників, максимальне залучення інформаційних ресурсів та інтелектуального потенціалу, налагодженн партнерських відносин між учасниками та партнерами.

Перелік використаних джерел:

1. Котко О.К. *Інноваційна екосистема як нова парадигма інноваційного розвитку економіки* / О.К.Котко // *Вісник Одеського національного університету. Серія: Економіка*, – 2016. – Т.21. Вип.7 (1), – С.52-56.
2. Лановська І.І. *Інноваційна екосистема: сутність та принципи* / І.І. Лановська // *Економіка і суспільство*. – Випуск 11, 2017. – С.257-261.
3. Федулова Л.І. *Інноваційні екосистеми: сутність та методологічні засади формування*/ Л.І.Федулова, О.С.Марченко // *Економічна теорія та право*. № 2 (21).– 2015.– С.21.

Болдирєва Л.М.

доктор економічних наук, доцент,
Національний університет «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»

ОСОБЛИВОСТІ ЛОГІСТИЧНИХ СИСТЕМ ЯК АДАПТИВНИХ СИСТЕМ

Логістика як відповідний тип мислення відіграє роль навіть важливішу, ніж маркетинг і менеджмент. На наш погляд, логістика як наука і практика в сучасних ринкових умовах є інструментом оптимізації ресурсозабезпечення, ресурсовикористання і реалізації продукції. Логістичні підходи, сучасні технології, що були отримані в результат адаптації і використання; різні стратегії (управління ланцюгами постачання, загальне управління якістю, точно в термін, швидке реагування); результати ефективних наукових розробок і винаходів дозволяють зміцнити свої позиції на ринку і досягти конкурентних переваг.

Поняття «логістична система» тлумачиться неоднозначно, з різних теоретико-методологічних підходів здійснюється класифікація їх видів, що зумовлює необхідність подальшого наукового пошуку в цьому напрямку. Це